

M. Zevaco:

Kraljev vitez.

Zgodovinski roman.

(Dalje.)

„Uboji Condé!“ je premišljal spotoma. „Oorje, ki ga je prebil na št. 14. ga je zdelo dobro!... Nu, prijatelji, podvigajmo se k „Briljavcu“, da si privežemo duše! V proslavo naše nocojsnje burke vas povabim na kraljevsko večerjo.“

Capestang je menil, da vrača svobodo Condéju. Toda bravec ve, da osvobodim ni bil Condé, ampak njegov naslednik po premostitvi, ki je zadel princa zaradi pisma, s katerim je hotel naznaniti vnanjemu svetu „kraj svojih muk.“

Delj nego pet minut se ta mož ni mogel geniti z mesta. Noge so mu odrekale pokorščino, v glavi se mu je vrtilo, usta so mu ponavljala kakor v snu:

„Svoboda!... Svoboda!... Svoboda med živimi, v trenutku, ko sem hotel iskati svobode v smrti!...“

Pomalem so se mu vrnile moči. Ozrl se je in videl, da je rešitelj izginil. Završnil je s tisto divjo radostjo, ki jo pozna samo, kdor je kdaj v življenju čudežno ušel pogubi; in kakor blazen se je spustil v tek proti bližnji Progarski ulici, govoreč si med posameznimi skoki:

„Najprej k hčeri!... K moji Gi-

zeli!... K mojemu choževanemu otroku!...“

In ko je našel hišo prazno, se je vrgel na tla ter zajokal na ves glas..

Bil je Karel, vojvoda Angoulémski!

LVI.

Drugi dan.

Preden opišemo burne dogodke naslednjega dne, posočimo čisto na konec in zaznamujmo, kar se je pripetilo tisti večer pri „Dobrem naključju.“

Ves tisti dan se je klatil Capestang po Parizu, da vidi, kakšno je razpoloženje. Zvečer se je vrnil utrujen, dokaj potr in poln misli, ki se niso dale odgnati. Zlasti ga je obhajala slutnja, da sinočnje dejanje, s katerim je bil ponovno rešil kralja in monarhijo, ne more ostati nepoplačano. Nebo njegove domišljije se je polnilo z burnimi slikami, nad katerimi je sijalo ponosno in milo obličje Oizele Angoulémske. Hkrati pa si je dokazoval, da so vse take in enake sanje prazne: ali ni bil že dovolj grenko izkusil jalovosti nad, zgrajenih na hvaležnost sveta? Zato je bil vsaj nazven vse prej ko zadovoljen s seboj in je komaj čakal žrtve, nad katero bi mogel znesti svojo jezo.

Oblečen se je vrgel na posteljo, prekril roke pod glavo in čakal dobrošno uro, da bi se utolažil. Zaman! Njegove misli so postajale vsako minuto bolj žalostne in črne.

„Hudiča!“ je zarentačil nazadnje

ter planil na noge. „Radoveden sem, ali mi ne pomore niti steklenica dobrega vina! Hejo, Cogolin! Sišiš, budalo, nesnaga, zanikarnost? Devet je ura, jaz pa še nimam večerje!“

Cogolin je prišel in pogrnil mizo, ne da bi črnil besedico; nato je prinesel večerjo. Capestang, nervozno vsled njegovega molčanja, se je spravil k jedi, preklinjaje vse venomer, čeprav zato ni goštal nič počasnije.

„Tak kaj ti je pravzaprav?“ je kriknul nazadnje. „Kaj pomeni ta mrtvaški obraz? Takoj se mi začni rezati, ali pa bo moja skrb, da boš imel za kaj vleči usta navzkriž!“

Cogolin je urno udaril v smeh; toda slišalo se je, kakor bi škripala stara vrata na zarjavelih tečajih.

„Molči, lopov!“ je vzrotil Capestang.

„Rekli ste, da naj se smejem, čeprav me sila na jok. In tako vam ustrezam, kakor pač vem in znam.“

„Na jok te siš? Kako to, Cogolin? Zini vendar! Mari te je dekle zapustilo? Ali se bojiš, da bi ti zrastle lasje?“

„Gospog vitez, ne plajte me s Cogolinom; nocoj sem Smola, če sem sploh kdaj zaslužil to ime. Cogolina ni več! In da vam povem naravnost: ves dan sem upal, da nocoj ne boste večerjali.“

„Zakaj naj bi se bil postil?“ je vprašal Capestang. „Rad bi vedel!“

„Zato, ker bi bili s tem rešili najin poslednji srebrnjak!“

„Hudiča! Mari govoriš zares?“ „Snoči ste obrnili mošnjo, da ste mogli zaigrati svojo burko, ki meni še zdaj ne gre v glavo. Večerja, ki ste jo plačali žlahtni družbi gospoda Turlupina, je stala sama enajst pištol. Z eno besedo, ruinirani ste. Ah, gospod, zadnji čas je, da spet obogatite!“

„Mislim bom na to,“ je dejal vitez z najnaravnejšim glasom. „Mislim bom, ko bom spal. Le premišljam tudi ti.“

In res je spal Capestang malo minut po tem razgovoru kakor ubit. Ne tako njegov oproda. Vrnivši se v svojo čimnato, je vrli Cogolin izresel slovečo mošnjo na mizo in se tiho zarežal, a ne kisto kakor malo poprej, marveč veselo in od srca.

„Pet pištol!“ je zamrmral. „Zadnjih pet!... Uboje pištolice, koliko truda me je stala vaša rešitev! In vendar ste tu, čista zdrava in nedotaknjena, up in nada ubogega Cogolina in viteza Capestanga: zakaj, pištolice moje, sklenil sem, da vas ponese pri tejle priči k coprniku na Menajevskem mostu. In kaj dobim za vas? Nezmočljivo sredstvo za srečo v igri!“

Kakor vidimo, se Cogolin ni mogel otrestiti svoje ideje; igravec je pač najbolj trmasto bitje pod solncem. Prepričavši se, da spi gospodar na žive in mrtve, je zaril dragocene zlatnike v žep, zavil se v plašč, izmuznil se iz gostilne, da ga nihče ni slišal, kdaj, ter jo urezal urnih krač proti sredini mesta, zm-

davaje se vso pot od vroče nouranje sreče. Z utripajočim srcem je došel na Menajevski most in obstal pred Lorenzovimi vrati.

Vrnimo se zdaj k začetku tega dne in stopimo z bravcem v Concinijev dvorec. Velika vrata so zaprta in krepko zaslonjena z bruni. Na dvorišču stoji pripravljenih šestdeset arkebuzirjev v treh oddelkih po dvajset mož.

Ob velikih stopnicah, po predsobah, po vsej poti, ki drži v maršalovo stanovanje, so razpostavljeni Concinijevi sabljači v skupinah po pet in po šest. Poveljuje jim Rinaldo in zraven njega Louvignac, edini, ki še živi izmed „nezmagljive čete“. Pontaille in Bazorges sta pogrnla snoči pri napadu na vojvodo Oulškega, Montreval in Chababre v boju pri „Cvetlični košarici“ v Longjumeauju.

Celo sluge so slekli sijajne livreje ter jih zamenjali z močnimi usnjatimi naprsniki; oboroženi s sulicami in samokresi stoje vsak na svojem odkazanem mestu.

Leonora Galigai sloni pri oknu v svoji veliki sobi ter blodi z očmi po izumrli ulici. Vse prodajalne so zaprte, žive duše ni videti zunaj. Toda Leonora ne vidi tega zlovesčega pokoja; ona gleda vase. Markiza d'Anicie računa in tehta Guiseve upe, Ako se vojvodi posreči drzno dejanje, na katero ga klicé Pariz, je odbila Conciniju zadnja ura...

(Dalje prih.)

Prevzamem

večje množino srebrnih kron odnosno drugega srebra v Nemški Avstriji v nakup. Ponudbe na trgovina zlata in srebra I. Augustin, Ljubljana, Dunajska cesta 86.

Prostovoljna javna dražba

na 2100 m² ob kamniški prog. desno proti Posavju nasproti benzinskega.

Dražba se vrši v nedeljo ob pol 15. uri popoldne na licu mesta.

Interesenti lahko dobe natančnejše podatke v Vodmatu št. 16 v gostilni pri „Vinski trti“ I. Štor.

Nadmlinarja

sprejme valjni mlin. — Neoženjeni imajo prednost. — Naslov pove iz prijaznosti upravnistvo.

„PETOVIA“, usnjarska industrija d. d., na Bregu pri Ptuj

sprejme potnika

za vse svoje izdelke: usnje, čevlje, gamaše, torbice i. t. d. — Prednost imajo oni, ki so v tej stroki že potovali. Zahteva se znanje slovenščine in srbohrvaščine. Ponudbe je pošiljati na trdiko.

Imam na zalogi

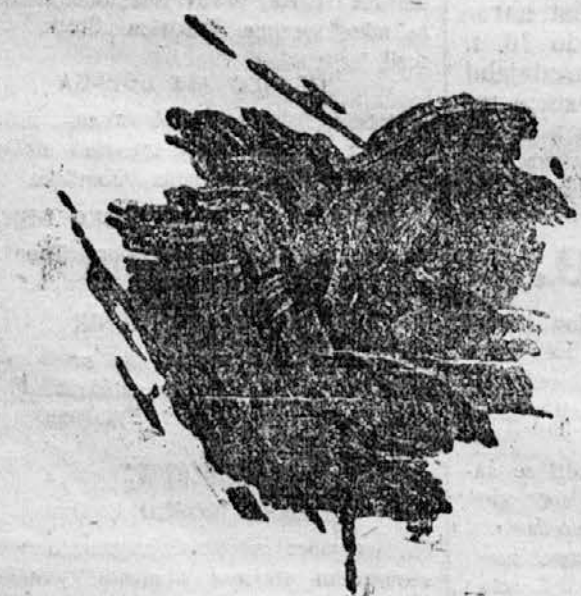
več sto hektolitrov izbornega rdečega dolenjca

letnik 1920 po K 19— za 1 liter.

Milko Jesih veletrgovina vina Rudnik-Ljubljana.

Stane: broširana 24 kron, vezana 30 kron.

100 GRUDEN

PRIMORSKE PESMI

Dobi se v „ZVEZNI KNJIGARNI“, Ljubljana, Marijin trg št. 8.

Alozij Jakoš

orožniški narednik

Rezinka Bivic

poročena.

Poljane, 31. I. 1921. St. Vid.

Brez posebnega obvestila.

Gadje gnezdo

je najbolj čvrsto slovensko leposlovno delo iz zadnjih let. Naročite ga lahko za malenkostno svoto 14 kron pri

„ZVEZNI TISKARNI“ v Ljubljani.

RUDOLF PEVEC, trgovec v MOZIRJU

je otvoril svojo podružnico v BESKEM SREMU, v bližini Beograda in Novisada ter bode v položaju najceneje in najkulantnejše postreči celo Slovenijo s pšenico, koruzo, ječmenom, ovsom, moko vsakovrstno slanino, mastjo, svinjami, vinom karlovačkim in banatskim vse najceneje po dnevi ceni.

Naročila se naj direktno pošiljajo na trdiko RUDOLF PEVEC v BESKI SREM. — Naslovi: Pevec, Beška-Srem.

Nakupoval bodem direktno od kmetov ter bodem zamogel z vsako drugo trdiko konkurirati. — Ob enem se bode tamkaj prodajalo deske, les in drogi. Slovencem se bode brezplačno dajale eventualne informacije.

Za mnogobrojna naročila se priporoča

2129

Rudolf Pevec.

20 vagonov premoga!

skupno ali posamezno

se takoj proda najvišjemu ponudniku loco žel. postaja Ormož. Stalna dobava. Kvaliteta z jamčena kakor trboveljski. Pismene ponudbe na upravnistvo „Jugoslavije“ pod „PREMOG“.

Tiskovine vseh vrst

za urade, županstva, društva, trgovce, obrtnike itd. izvršuje lično, hitro in ceno

„Zvezna tiskarna“

v Ljubljani, Stari trg št. 19.

Naročila sprejema tudi upravnistvo „Jugoslavije“ v Ljubljani, Marijin trg 8 in njene podružnice v Mariboru, Glavni trg; v 18 Celju, Kralja Petra cesta in v Ptuj, Prešernova ulica.

Koristilo Vam bo,

če se pri vprašanjih in naročilih sklicujete na oglase v „JUGOSLAVIJI“!

Macchiavelli:

„Vladar“

Poslovenil Abditus

cena broš. 20 K
vez. 25 „

A. S. Puškin:

„PIKOVA DANA“

preložil Dr. Vl. Borštnik

cena broš. 10 K

J. Glaser:

„Slovenska narodna lirika“

cena broš. 25 K
vez. 30 „

Dobe se v upravi „JUGOSLAVIJE“, Ljubljana, Marijin trg 1.

Jugoslovanski kreditni zavod r. z. z. o. z.

v Ljubljani, Marijin trg št. 8, Wolfova ulica št. 1.

Pešni čekovni račun št. 11.823
Telefon št. 54.

Podružnica v Murski Soboti in Doljini Lendavi.

Brzojavni naslov: Jugoslovanski kredit Ljubljana.

Sprejema

hranilne vloge in vloge na tekoči račun ter jih obrestuje po

4 1/2 %

Zistih brez odbitka. — Izvenljubljanski vlagatelji dobe poštne položenice.

Inkaso faktur in trgovske informacije.

Izdaja čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in inozemska mesta. — Daje posojila na vknjižbo, poroštvo, vrednostne papirje in na blago ležeče v javnih skladiščih.

Trgovski krediti pod najugodnejšimi pogoji.

Zavod je neposredno pod državnim nadzorstvom.

Oglasi v „Jugoslaviji“ imajo najboljši uspeh, ker je zelo razširjena in jo vsakdo rad čita!**Na debelo! Na drobno! Cenik prvorazrednega vrtnega, cvetnega in poljskega semena, kakor tudi sadja in grmičevja**

v najboljši kvaliteti in čistih vrst je gotov ter prosimo slav. občinstvo, da se v slučaju potrebe s polnim zaupanjem izvoli obrniti na nas.

Zadruga za proizvodnjo semena

Zagreb, Preradovičeva ul. 20.

Telefon št. 17-74.

Pozor! Pevci in pevka društva! Pozor!**Mala pesmarica**

za moški zbor; žepna izdaja 11x15 cm

1. Davorin Jenko: Sto čutiš, Srbije tužni?
2. Ivan pl. Zajc: Zrinjsko-Frankopanka.
3. Anton Hajdrih: Slabo sveča je brlela.
4. Anton Hajdrih: Pod oknom.
5. Anton Hajdrih: V sladkih sanjah.
6. Anton Hajdrih: Jadransko morje.
7. Anton Hajdrih: Pri oknu sva molče slonela.
8. Josip Kocjančič: Slove. Le nocoj še luna mila.
9. P. Hug. Sattner: Pogled v nedolžno oko.

Vsaka pesem stane 1 K; 11 izvodov 10 K.

Številka 6, 7 in 8 stane po 2 kroni, 11 izvodov 20 kron.

Dobiva se v

Zvezni knjigarni, Ljubljana, Marijin trg št. 8.